

СВЪТЛУКА

тя се отвори самичка. Итко и Лилянка застанаха смаяни. Предъ тѣхъ се простираше голѣмъ, голѣмъ салонъ. по-голѣмъ и отъ най-голѣмата ливада, която бѣха виждали. И въ цѣлия този салонъ бѣха наредени играчки: аеропланчета, автомобилчета, кончета, кученца, котенца, козички, зайчета, мечета, пѣтленца, пиленца, катерички, маймунки, вълчета, лисичета и още хиляди и хиляди други играчки.

А въ най-свѣтлия край на салона висѣха много, много златни люлки. Въ тѣхъ се люлѣха прекрасни малки и голѣми кукли въ копринени роклички.

Лилянка затича и отиде право при куклитѣ, а Итко — при аеропланчетата. Той се качи на едно червено аеропланче, завъртѣ кормилото му и фррррр... хвъркна. Итко се уплаши

отначало, но скоро се успокои, когато видѣ, че аеропланчето, следъ като обиколи голѣмия салонъ, започна полека-полека да слиза право на мѣстото си.

Следъ това Итко качи Лилянка въ друго аеропланче, качи се и той, хвана кормилото му, завъртѣ го и аеропланчето хвъркна и понесе двамата изъ салона. Лилянка плѣскаше радостно ржце. Аеропланчето следъ като обиколи салона три пѣти, спрѣ.

Следъ това дветѣ деца се возиха въ автомобилчетата. Итко се качва и на кончетата, а Лилянка игра съ кукличкитѣ.

Децата не забелязваха какъ минаваше времето. По цѣли дни тѣ не се отдѣляха отъ играчкитѣ. Отъ сутринъ до вечеръ играеха тамъ и не виждаха кога се мръкваше. А вечеръ грабваха шаренитѣ книжки, въ които имаше най-интересни картинки и чудни приказки. Книжкитѣ сами се отваряха и сами разказваха сладки приказки.

Но когато вечеръ децата си лѣгаха, спомваха си за майка и татко. Итко се замисляше и му се струваше, че вижда какъ майка му и татко му ги търсятъ. Какъ се молятъ на слънцето да имъ каже де сж. Какъ ве-